

## Nattsanger (*Nightsongs*) - selections

Poems by Rolf Jacobsen (b. 1907, Oslo; d. 1994, Hamar, Norway)

### I. Aftenrøden (*Red sunset*)

Som om alt var godt  
holder bergene frem sine skåler  
for søster Dag når hun vasker dine sår.  
Tankefullt tømmer hun ut sitt lys i dem  
—blod, alltid denne blodstreng,  
dette grums av død på bunnen  
sier hun til søster Natt mens hun brer deg ned  
og klirrer med stjerner ved din seng.

*As if all were good  
the foothills offer their bowls  
to Sister Day when she bathes your wounds.  
Thoughtfully she empties her light into them  
—blood, always this same string of blood,  
these grounds of death on the bottom,  
she says to Sister Night as she tucks you in  
and rattles the stars by your bed.*

### II. Når de Sover (*When they sleep*)

Alle er barn når de sover.  
Da er det ikke krig i dem.  
De åpner hendene og puster  
i den stille rytme son himlen har gitt  
menneskene.

*All people are children when they sleep.  
There's no war in them then.  
They open their hands and breathe  
in that quiet rhythm heaven has given them.*

De spisser munnen som små barn  
og åpner hendene halvt alle,  
soldat og statsmann, tjenere og herrer.  
Stjernene står vakt da og det  
er en dis over hvelvene,  
noen timer da ingen skal gjøre hverandre ondt.

*They pucker their lips like small children,  
and open their hands halfway,  
soldiers and statesmen, servants and masters.  
The stars stand guard  
and a haze veils the sky,  
a few hours when no one will do anybody harm.*

Kunne vi bare tale til hverandre da  
når hjertene er some halvt åpne blomster.  
Ord som gylne bier  
skulde trenge inn der.  
—Gud, lær mig søvnens sprog.

*If only we could speak to one another then  
when our hearts are half-open flowers.  
Words like golden bees  
would drift in.  
—God, teach me the language of sleep.*

### III. Mose, rust, og møll (*Moss, rust, and moths*)

Mosen kommer ut av jorden.  
Lydløst som nattens flaggermus  
setter den sig på stenene og venter,  
eller nede i gresset  
med sine askegrå vinger.

*Moss rises from the ground.  
Quiet as bats at night  
it settles on the stones and waits,  
or down in the grass  
with ashen wings.*

Rusten går fra nagle til nagle  
og fra jernplate til jernplate i mørket  
og undersøker nøiaktig  
om tiden er inne.  
Når stemplene er gått til ro;  
når bæresøilene er langt inne i natten,  
skal den gjøre sitt blodige, stille arbeide.

*Rust passes from bolt to bolt  
and from iron slab to iron slab in the dark,  
and closely examines  
if the time is right.  
When the pistons have come to rest,  
when the girders have gone deep into the night,  
it will do its quiet, bloody work.*

Stjernenes hvite møll  
sitter i klaser på himmelens mørke glassruter  
og stirrer  
og stirrer på byenes lys.

*The stars like white moths  
cluster at the dark windowpanes of heaven  
and stare  
and stare at the city lights.*

#### IV. Lavmælt (*Whispered*)

Ord  
bare små  
små ord  
og lavmælt  
nesten uten pust  
for oss

som brukne strå  
ord uten lys  
og nesten uten form,  
ord som hos trær,  
små halv-ord  
som i søvn  
for oss.

Mellem alt det store  
små, små ord  
å gjemme bort  
på baksiden av en hånd  
og ved din øreflipp  
små ord  
helt uten lys  
som dyr  
og gress.

*Words  
just small  
small words  
whispered  
almost without breath  
for us*

*like broken straw  
words without light  
and almost without form  
words among trees  
small half-words  
that lie asleep  
for us.*

*Amidst all that is great  
small, small words  
to keep hidden  
on the back of a hand  
or your earlobe  
small words  
utterly without light  
like animals  
or grass.*

#### V. Lyktestolpen (*Lamppost*)

Så isnende alene i natten min lyktestolpe.  
De små brosten hviler hodene tett omkring den  
der den holder sin lysparaply opp over dem  
så ikke det vonde mørket skal komme nær.

Vi er alle langt hjemmefra, sier den.  
Det er ikke håp mere.

*So glacially alone at night is my streetlamp.  
The small paving stones lay their heads down all around  
where it holds its light-umbrella up over them  
so that the wicked dark will not come near.*

*We are all far from home, it says.  
There is no hope anymore.*

## VI. Nattmusikk (*Nightmusic*)

Stjernebildene skal forandre sig,  
Karlsvognens stang  
skal strekkes ut mot syd  
og Orion miste sitt sverd  
før den siste smerte er forbi  
sier stenen.

Det er målt til  
også for mig.  
Som fontenens glitrende støv  
springer opp og faller ned i sig selv,  
kommer alle mine dager inne fra mig selv,  
målt til i en skål av sten.

Det er rolig lys over gamle trær.  
De lar vinden løpe gjennom løvet  
og stjernene gå høyt over sine kroner  
i majestetiske tog.

*The constellations will change,  
the Big Dipper's handle  
will be pulled to the south  
and Orion lose his sword  
before the last pain is gone,  
says the stone.*

*I too  
am allotted my share.  
As the fountain's glittering dust  
springs up and falls back into itself,  
all my days come from somewhere inside me,  
doled out in a bowl of stone.*

*There's a calm light around old trees.  
They let the wind flow through their leaves  
and the stars pass high over their crowns  
in majestic procession.*

## VII. Sjøfugl (*Seabirds*)

Morgenen kom med sjøfugl  
som snefokk under en styrtet himmel  
og hese rop: Hvor er vi?  
Nåde. Nåde.

Som etter en plutselig forvandling:  
—Dunbryst, kolde, kulerunde øyne,  
røde klovne-neser, hvitpudret hals  
sammensnørt i skrik:  
Hvor er vi? Nåde.

*Morning came with the seabirds  
like snow swirling under a collapsed sky,  
and with a raspy call: Where are we?  
Mercy. Mercy.*

*As after a sudden transformation:  
—Downy breast, cold hollowed eyes,  
red clown-nose, a white-powdered throat  
tightened in a cry:  
Where are we? Mercy.*